

İYİLİĞİN MUCİZESİ

Yılların eskitemediği küçük ve şirin bu kasabada bir aile yaşıyordu. Tek çocuklu bir çift yaşamak için bu kasabayı seçmişti çünkü bu kasabada eskimiş evlerin içindeki hayat daha iyi gelecekti bu aileye. Yani en azından anne ve babası böyle demişti çocuğa. İki gün geçmeden çocuk mahalledeki diğer çocuklarla kaynaşmış, anne ve babası da komşularına ısınmıştı.

Çocuk buraya geldiklerinde 6 yaşını doldurmamıştı daha. Yeni yıla geçtikten bir iki hafta sonra çocuğun annesinin hamile olduğunu haberini aldılar. Çocuk kardeşi olacağı için çok sevinçli ve heyecanlıydı. Kız-erkek tanımaksızın kardeşini bekliyordu. Doğuma son bir hafta kaldığında, o gün çocuk dışarıda arkadaşlarıyla oyun oynuyordu. Sonra havaya yükselen kara dumanları gördüler ve korktular. Çocuk arkasını döndüğünde oturdukları binanın yandığını fark etti. Hem de kendi evinde neden çıktığı belli olmayan bir yangındı. İlk anda durumun ciddiyetini anlayamadı ama sonra hüngür hüngür ağlamaya başladı. Mahalle kargaşa içindeydi ve herkes sokağa inmiş binaya bakıyordu. Çocuk çaresizce ağlıyor ağlıyor susmuyordu. Annesinin yanına gitmek için binaya girecekti ki tanıdığı bir teyze onu tuttu. Çocuk bir yandan gözyaşını silip bir yandan da kadının tumbul ve iri ellerinden kurtulmaya çalışıyordu. En sonunda kendini yere attı ve anne baba diye hıçkırarak bağırdı...

Yaklaşık bir saat süren yangın itfaiyecilerin gelmesi ile söndürüldü. Hastaneye geldiklerinde çocuğun gözleri ağlamaktan morarmış haldeydi. Çocuğun kimi kimsesini araştırdılar sadece ona bakmaya razı gelen babaannesi oldu. Diğer bütün akrabaları uzak yerlerde yaşadıkları ve aile bağları güçlü olmadığından çocuğa bakmayı kabul etmediler. Çocuk hastanenin koridorunda hiçbir şeyden habersiz anne ve babasını bekliyordu. Koridordan kendisine doğru gelen beyaz önlüklü doktorla göz göze geldi. Doktor yanına oturup yumuşak ve üzüntülü bir ses tonuyla çocuğa anne ve babasının çok fazla karbondioksit gazı soluduğunu, bu yüzden dumandan zehirlendiklerini ellerinden gelen tüm müdahaleleri yapmalarına rağmen onları kurtaramadıklarını söyledi. Ardından gerekli resmi işlemleri yaparak çocuğu babaannesi teslim ettiler. O gece çocuk ile babaannesi sabaha kadar hiç uyumadılar. Sabah erkenden cenaze işlemleri başladı ve öğle namazından sonra anne ve babasının cenazelerini defnettiler. Çocuk anne ve babasının mezarlarının başından ayrılmak istemese de babaannesi onu güçlükle ikna ederek eve götürdü. Çocuğun anne ve babasının ölümünün üzerinden iki ay geçmesine rağmen babaannesi ne yaparsa yapsın onun bir türlü yüzünü güldüremiyordu. Çocuk içine kapanmış ve babaannesi bu durumu düzeltmek için ona hikâyeler ve kıssalar anlatıyordu. Bir akşamüstü çocuk pencerenin yanındaki kanepede dizlerini göğsüne dayamış, derin düşüncelere dalmıştı. Babaannesi yanına oturup çocuğun ellerini avcunun içine alarak sımsıkı tuttu. Ona Peygamber efendimizin de küçük yaşta önce yetim sonrada öksüz kaldığını anlattı.

Günler günleri kovaladı ve çocuk anne ve babasının yokluğunu babaannesi ile doldurmaya alıştı. Babaannesi çok yaşlı olmasına rağmen ona çok iyi baktı dini eğitiminde de destek oldu. Ona ayetlerin meallerini de okurdu. Fakat dedesi kumar oynayan, içki içen ve eve geç saatte dönen kötü bir insandı. Babaannesi çarşıya pazara gidince dedesi evdeyse eğer çocuğu döver ve ona kötü sözler söylerdi. Çocuğun babaannesi gücünün yettiği kadar çocuğu dedesinden korumaya çalışırdı. Çocuk hiçbir dedesine karşı gelmemiş hep yapmadığı bir şey için özür dilemişti. Sabrediyordu çünkü babaannesi ona sabretmeyi ve iyilik yapmayı öğretmişti. Babaannesi ile dedesinin düzelmesi için hep dua ederlerdi. Biliyordu ki iyilik yapmak bir erdemdi, dedesi için Allahtan af diliyor ona iyilik yapıyordu.

İşte böyle günler geçti ve çocuk sekiz yaşına girdikten kısa bir süre sonra babaannesi hastalandı. Çocuk bu duruma çok üzülüyor ve babaannesi için sürekli dua ediyordu. Babaannesinin durumu gittikçe ağırlaştı ve iki üç hafta içerisinde vefat etti. Çocuk anne ve babasından sonra, babaannesinin ölümüne de çok üzüldü ve haftalarca yasını tuttu. Dedesi babaannesinin ölümden sonra daha da huysuz ve aksi bir adam olmuştu. Bu zaman zarfında sadece Allah' a sığınan çocuk namaz kılarak, kuran okuyarak on yıl daha iyilikle geçirmişti. Çocuk 18 yaşına geldiğinde artık olgun bir delikanlı olmuştu. Dedesinin yaşı bir hayli ilerlemiş ve yatalak bir hale gelmişti. Çocuk gibiydi gene huysuzdu ama en azından içki içemiyor ve kumar oynayamıyordu. Çocuk dedesini ona yaptıklarına rağmen bir dediğini iki etmiyor ona iyi bakmaya çalışıyordu. Zaman zaman dedesine iyi bir insan olması için dini kitaplar okuyordu.

Dedesi bir gün; "Benim torunuma yaptığım onca şeyden sonra, şu yatalak halimde bir kez bile öf demeden, sıkılmadan bana çok iyi bakması beni şaşırtıyor doğrusu" diye düşünerek vicdanının sızlamaya başladığını fark etti. Çocuk bir gece su içmek için kalktığında, mutfığa doğru ilerlerken dedesinin odasının yanından geçiyordu ki içerden gelen sesleri duydu ve meraklı bir şekilde odanın kapısına yaklaştı. Dedesi torunun onu affetmesi için ağlayarak Allaha dua ediyordu. Çocuk bunları duyunca bir anda geçmişe gitti ve dedesin onu

dövdüğü, ağlayarak sabaha kadar dedesine dua ettiği günler aklına geldi.

Çocuk bu duruma sevindi, dedesinin geçte olsa düzelmeye başladığını düşünüyordu.

Ertesi gün sabah çocuk dedesini kontrol için hastaneye götürdü.

Doktor:

-Seni ameliyat edebiliriz ve tekerlekli sandalyeden kurtulabilirsin fakat bu şekilde en fazla 3 ay yaşayabilirsin.

Dedesini:

-Ameliyat olmayı tüm risklere rağmen kabul ediyorum.

Dedesini içinden, kendini torununa affettirmek ve onunla daha iyi zaman geçirmek için bunun çok iyi bir fırsat olduğunu düşünmüştü. Çocuk dedesinin kararını duyunca kısa bir zaman sonra öleceğini bile bile neden böyle bir karar verdiği anlam verememişti. Doktor bir hafta sonraya ameliyat tarihi vermişti, bu geçen bir hafta boyunca dedesinin ağzını bıçak açmıyor ve derin düşüncelere dalıp gidiyordu. Ameliyat günü geldiğinde sabah erkenden kalkıp dedesinin çantasını hazırladı ve ardından yola çıktılar. Hastaneye geldiler ve doktor ameliyat öncesi son kez muayene ederek gerekli tahlil ve röntgenleri yaptırdıktan sonra dedesini ameliyata aldılar. Dedesinin ameliyatı yaklaşık dört saat sürmüştü ve bu zaman zarfında çocuk onun iyileşmesi için bol bol dua etmişti. Ameliyathane kapısı açıldı ve çocuk doktoru görür görmez 12 sene önceye gitmiş, çocuğu bir anda korku ve endişe sarmıştı ki doktorun bir anlık tebessüm etmesi onu rahatlatmıştı.

Doktor:

-Dedenin ameliyatı başarılı geçti artık yürüyebilecek, fakat daha öncede dediğim gibi kalan ömrü çok kısa o yüzden bu zaman zarfında onunla iyi vakit geçirmeye bak.

Çocuk:

-Dedemin ameliyatının başarılı geçtiğine sevinçliyim fakat üç aylık ömrünün kalması beni üzüyor.

Ameliyatın ardından dedesini kısa bir süre sonra ayağa kalkmış ama hala mutlu değildi. İştahı kesilmişti. Adeta lokmalar boğazına diziliyor çünkü torununu üzdüğü günler aklından bir türlü çıkmıyor ve çok vicdanı sızlıyordu. Birkaç gün sonra bu duruma dayanamayan;

Dede:

-Affet beni torunum, benim bu taş kalbim zamanında senin o melek gibi kalbini çok incitmiş, bedenini de o odun elleri ile ezmiş. Yaptığım bunca şeye rağmen beni affede bilecek misin?

Çocuk:

-Dede affetmek Allaha mahsustur. Ben sana hiç darılmadım ki.

Çocuk dedesine sınıksız sarıldı. Tabii işler buraya gelince ikisi de gözyaşına boğuldu. Geri kalan ömrünü de torundan dua ve kuran öğrenerek... İbadet ederek, en önemlisi de iyilik yaparak geçirmişti dedesini.

“ Şüphesiz Allah, kendisine karşı gelmekten sakınanlar ve iyilik yapanlarla beraberdir.” (Nahl Suresi 128. Ayet)

Babaannesinin ona öğrettiği bu ayeti hiç unutmuyor ve dedesinin de unutmaması için ona sürekli söylüyordu. Sayılı günler bu şekilde çabucak geçti.

Bir sabah uyandığında ev de derin bir sessizlik hakimdi ve dedesinin kapısını iki kere tıkladmasına rağmen ses çıkmayınca yavaş bir şekilde kapıyı açtı. Dedesine seslendi fakat dedesinden yine ses çıkmayınca endişeli bir şekilde yavaşça ona yaklaştı ve dedesinin ellerini tuttu. Çok soğuktu anlamıştı ki dedesi sonsuz ve ebedi yolculuğa çıkmıştı. Çocuğu tek mutlu eden şey dedesinin gülermişçesine yüzünde küçük bir tebessümle vefat etmesiydi.

“ İyilikle kalın, iyilik için yaşayın. Bunu unutmayın ki iyilik yapan her zaman iyilik bulur. ”